

Bayer Zsolt: Még keményebbnek kell lenni!

2022 október 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

-
-
-

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

S tudjátok mi a casus belli? Mutatom...

Kövér László, a Magyar Országgy?lés elnöke október 8-án Székelyföldre, illetve a csángóföldre látogatott, ahol óvodát és napközit avatott.

Avatóbeszédében – egyebek mellett – a következ?ket mondta:

„Excellenciás Érsek Atya! F?tisztelend? F?esperes Úr! Tisztelend? Plébános Atya! Tisztelt Miniszter Úr, Elnök Urak, Polgármester Úr! Kedves Szül?k és Gyerekek! Mi lehet nagyobb jutalom egy magyar ember számára, mint hogy délel?tt csángómagyar óvodát avathat Gyimesbükkben, délután pedig székely napközit Tusnádon? […] Az európai reményekért folytatott küzdelemben a legélesebb fegyver a józan ész és a tiszta lelkiismeret.

Mi, magyarok és székelyek, a józan ész és a tiszta lelkiismeret jegyében nemcsak magunkért küzdünk, hanem azért, hogy Európa a jöv?ben is az európai embereké maradjon; azért hogy Európa ura maradjon saját érdekeinek, saját anyagi és szellemi er?forrásainak; azért hogy a kereszténység megtartó lelki és kulturális er? maradjon minden európai nemzet számára; azért, hogy az egy férfi és egy n? szeretetközösségén alapuló oltalmazó család a társadalom épít?köve maradjon; azért hogy minden európai embert megillessen annak a joga, hogy el?dei anyanyelvét, kultúráját és szül?földjének otthonosságát szabadon megörökölhesse, és azt szabadon továbbadhassa utódainak, azaz mindenkit egyetemes emberi jogként megillessen a nemzeti önazonosságához való joga.

Az európai – és köztük a Kárpát-medencében szomszédos – nemzetek és államaik csak így maradhatnak talpon a XXI. században, a mai európai félelmekb?l csak ezáltal lehet igazi európai béke. Mindaz, ami most Európában a szemünk láttára kibontakozik – az arra való törekvés, hogy az európai embert kiforgassák keresztény hitéb?l, kultúrájából, kiforgassák nemzeti és nemi identitásából, hogy már azt se tudja, hogy fiú-e vagy lány; az arra való törekvést, hogy az európai embert elidegenítsék önmagától, családjától, nemzetét?l és szül?földjét?l – nos, mindezt Szent II. János Pál pápa úgy fogalmazta meg, hogy ez a halál kultúrája. Mi, magyarok, mélyen hiszünk abban, hogy a rombolásban fogant halál kultúrája felett mindig diadalmaskodik a reményben fogant élet kultúrája.

Európában – és benne itt Székelyföldön is – minden óvoda, minden napközi, minden iskola, amely teljesíti Istent?l rendelt feladatát, gyámolítja a rábízott növendékeket, óvja ?ket békében, biztonságban, szeretetben, növeli lélekben és szellemben, az élet kultúráját szolgálja és ezzel a megmaradás ügyét szolgálja.

Köszönjük Önöknek, hogy vállalják ezt a hivatást, és teljesítik ezt a szolgálatot, s mi mást kívánhatnánk ilyen id?kben ehhez, mint ’48-as el?deink: »Legyen béke, szabadság és egyetértés!«

Isten adjon a Szent Rita napközinek sok-sok székely gyermeket!”

Alig hangzottak el a házelnök utolsó szavai, és máris m?ködésbe lépett a nemzetközi hálózat.

A nemzetközi hálózat mindig m?ködésbe lép. Olyanok ezek, mint a friss osztriga: citromot cseppentesz rá, és azonnal összerándul. A citrom pedig ma a normalitás, a hagyomány, a nemzet, a család, a hit, a humor, a jókedv – mindaz, amiért élni egyáltalán érdemes, s ami nem is olyan régen (húsz-harminc évvel ezel?tt) még magától értet?d? és természetes volt.

De ma már nem az.

Ma citrom, ami összerántja a kocsonyás közeget, ami magát haladónak, „woke”-nak, liberálisnak, neomarxistának, baloldalinak, népbarátnak – s mindenféle egyéb bullshitnek nevezi.

Tényleg rosszabbak, mint a nácik vagy a legsötétebb kommunisták voltak. Ugyanis er?szakos és könyörtelen társadalomátalakító hisztériájuk pontosan ugyanolyan, viszont szabadságnak és demokráciának hazudják önmagukat, s mindenkit, aki ellenáll, értelemszer?en nácinak és/vagy kommunistának – ez gyakorlatilag a napi

hangulatuktól függ.

És kétségtelen tény, hogy még nem ölnek meg, nem küldenek sem koncentrációs, sem átnevel? táborba, sem pedig a Gulág-szigetcsoportra, de a munkádat már elveszíted, ha nem felelsz meg nekik, és adott esetben le is tartóztatnak, ha úgy hozza kedvük – lásd annak a szerencsétlen tanárnak az esetét, akik letartóztattak, amiért nem volt hajlandó egy, az angolban amúgy nem létez?, mesterségesen összeeszkábált névmással illetni egyik elmebeteg tanítványát, aki a fene se tudja, éppen minek képzeli magát.

Az Európa Kiadó üzente nekünk, valamikor a nyolcvanas években:

„(...) Mocskos id?k, szeretned kéne, / A jöv? itt van és sose lesz vége! / Mocskos id?k a sarokba búj va! / Helló baby, kezdjük újra! / Helló baby, én azt hiszem baj van! / Szúrj belém egy utolsót halkan! / Ugrálni akarok, vadul ugrálni, / A nyomorult mennyeket akarom látni! / Népszer?tlen szerelem, / Sokan vagyunk kevesen! / Baby baby, újra nálam, / Már nem ember, még nem állat! (...)”

Ki merte gondolni akkor, hogy lesz rendszerváltás, s azt ki, hogy mindez a rendszerváltás után harminc évvel lesz csak igazán aktuális?

Mocskos id?k...

Nemzetközi hálózatok, deep state, a Der Stürmernél ezerszer rosszabb (és állandóan a „világbékét” meg az „elfogadást” hirdet?) világsajtó, szellemi terror szellemi terrorlegényekkel, a nyilaskeresztes karszalagot felváltotta a szivárványszín? karszalag, liberálnácik, amerre a szem ellát, ha Orwell feltámadna, el sem hinné.

Farkas Attila Márton (Martin Ethelwolf) írja egy minapi eseményre reagálva:

„Még vagy 15 éve hallottam, hogy a depressziót Kínában úgy gyógyítják, hogy csirkefarmokon dolgoztatják a betegeket, párosával. Egy jobb és egy rosszabb állapotban lév? depist egymáshoz láncolnak, és közösen kell feladatokat megoldaniuk. Állítólag remek eredményeket érnek el, a jobb állapotban lév? felhúzza a rosszabb állapotban lév?t.

Mint hallom, Belgiumban a súlyos depressziót eutanáziával gyógyítják, mint azt az ISIS-merénylet túlél?jének, a 23 éves Shanti de Cortenak az esete mutatja. Ilyenkor kissé alábbhagy a kínai totális állammal szembeni, amúgy igen er?s averzióm.

Mindenesetre igazi szar körülmények közt kevesebb a depressziós, mert el?tör az élni akarás ösztöne. Nincs az az elnyomó rezsim, az a rémállam, az a diktatúra, ami ennek fölébe kerekedne. Háborúban állítólag minimális az öngyilkosok száma. Csakis a dekadencia, a jóléti elkényeztetettség, a telelakottság unalma, a hópihenemzedéket kitermel? liberalizmus képes ezt az ösztönt sikeresen kiiktatni, és a halálösztönnek helyt adni.

Ezt az életérzést remekül prezentálja Robert Bresson Talán az ördög cím? filmje, ami egy nihilista, unatkozó csávóról szól, aki egy b?nöz? ismer?sét kéri meg, hogy pénzért l?je le ?t, és az secperc megteszi, meg se várva a semmirekell? áldozat utolsó gondolatát.

De Bresson sztorija legalább a privát szférában játszódik. Az ellenben már halálpornó, hogy még az öngyilkossághoz is fáradt vagyok, enervált, esetleg gyáva, hát segítsen a jóléti állam, nem magánügy, hanem közügy, sajtóval, intézményesítéssel, hátha másoknak is könnyebb lesz, talán divat lesz, sok pénz is lesz benne, a melót meg mindig akad szakember, aki elvállalja vagy a pénzért, vagy mert tanatomán, és még segítségnek is hazudja, magát meg a szenved?k megváltójának.

Innent?l egy lépés, és pszichiáter se kell majd, hanem valami kérelem, formanyomtatvány, és az eutanáziás helyiség (mondjuk külön krematóriummal, mint Borges nyomasztó novellájában, az Egy megfáradt ember utópájában) olyan közintézmény lesz, mint a mozi, vagy a kocsma. Újabb lépés a poszthumán létforma felé, együtt az ember-állat kimérákkal meg a beültetett csippel és hasonlókkal.

Az csak egy plusz Shanti de Corte esetében, hogy a belga állam végs? soron az ISIS eredeti szándékának megfelel?en cselekedett, mert azt hajtotta végre, ami a robbantóknak nem sikerült.”

Ugyan? egy nappal kés?bb:

„Jó pár éve történt, ha jól emlékszem, Németországban, hogy egy meleg pár egyik tagja levágta és megette a másikat, annak kifejezett kívánságára. A bíróság tehetetlen volt, mert az esetre nem volt jogszabály.

De hát mi is a baj ezzel? Mindenkinek jó volt, feln?tt emberek közös döntése. Mint a depressziósé, aki eutanáziát kér, és azt teljesítik. A halál békebeli baráttá szelídül.

Voltak olyan kultúrák, ahol a halálnak semmiféle kiemelked?, min?ségileg más lényege nem volt, mint a világ bármely más jelenségének. A halál az élet szerves része volt, semmi különös, gyakorta megkönnyebbülés, megszabadulás, sok esetben önként vállalt döntés eredménye, gyakorta megtiszteltetés. Ez utóbbiakat valóban nevezhetjük a halál kultúráinak. Ezekben a kultúrákban a halál önmagában nem is volt büntetés.

Ezért aztán virágzott a kínzás és a megalázó büntetés kultúrája is. Élve kizsigerelés, felnégyelés, olajban megf?zés, karóba húzás, elevenen megnyúzás, kettéf?részelés, élve eltemetés, stb. Ha ugyanis a halál olyan természetes, valamivel csak kell pótolni a kiesést.

A liberalizmus ebben is, mint majd minden másban, a legsötétebb barbárság felé mutat, csak ez még nem látszik kifejlett formájában. A progresszió folyamata – mint minden folyamat, ami eléri önmaga határait – saját ellentétébe vált. Pont, mint az abszolút mérnöki racionalizmus lett totális irracionalizmussá a koncentrációs táborok esetében.”

Kell még valamit mondanom, Ildikó?

Nem, nem kell. Itt van minden, cseppben a tenger.

Megrothadt, beteg világ, óvodáskorú gyerekeknek táncikáló aberrált disznók és homoszexuális-óvoda Németországban. S éppen összeomlik a világunk, amikor az Európai Parlament közleményt ad ki:

„A coming out jelent?s pillanat minden LMBTIQ+ személy életében, amikor nyilvánosan kinyilvánítja önmagát a világ és a közössége el?tt” – szól a legfrissebb sajtóközleménye az Európai Parlamentnek, amelyben meghirdetik október 11-ére az idei (!) coming out napot.

„Az idei coming out napon azt vizsgáljuk meg, hogy mit jelent az LMBTQ+ emberek számára a Parlamentben és más uniós intézményekben a coming out. A coming out minden egyes esete egyedi és ünneplésre méltó” – folytatták a közleményben, amiben újfent sikerült a jelenlegi legnagyobb problémára rátapintani.

A közleményb?l emellett kiderült, hogy több el?adás is lesz a témában – köztük a N?jogi és Esélyegyenl?ségi Bizottság elnöke által.

Istenem...

S ha már coming out – el ne feledkezzetek szegény Iker Casillasról és szegény Puyolról, akik most rághatják szégyenükben ökleiket, hiszen... Ebben az ügyben pedig Hont András írta meg a megfellebbezhetetlen igazságot:

„Iker Casillas másfél óráig h?s volt.

Utána zavar és felháborodás. Figyeljünk a jellemz? szóhasználatra: Casillas coming outolt (tény), majd törölte a posztját (tény), és azt állítja, hekkelés volt (állítólag). A pápábbak a pápánál egyb?l tudják Casillas helyett, hogy meggondolta magát (gyáva), vagy rájött, hogy ez nem szép, és most próbálja másra kenni (bunkó és gyáva). Így megkapja a magáét Puyol is, aki poénkodós szerepjáték stíljében ezt f?zte hozzá a(z ál)tweethez: »itt az id? elmondani a történetünket«. Vagyis a két világbajnok (de legalábbis az egyik) megelégelve Casillast övez? találgatásokat eljátszotta, hogy meleg (ezt nyomtatásban másként írnám, de eljutottunk odáig, hogy bizonyos kifejezések, még ha jobbak, adekvátabbak is, csak a nyomdafestéket t?rik, az algoritmusokat nem).

A kötelez? érzékenykedést azután hozta is a labdarúgásban egyik els?ként el?bújó Josh Cavallo ausztrál focista, aki számára rossz volt látni, hogy legendás példaképei gúnyt ?znek a coming outból és a »közösségéb?l«. »Ez több mint tiszteletlenség« – emelte föl az ujját Cavallo illemtanár emlékeztetve arra, hogy a szabad világban bizonyos témákat illet?en csak egyféleképpen lehet megnyilvánulni.

Mi is lenne a tétován cselleng? tömegekkel sorvezet?k nélkül? Valószín?leg ugyanaz, mint sorvezet?kkel: néha az igazság, a méltányosság, a kiválóság felé menetelnének, néha meg nem. Mert például a coming out sem olyan, hogy csak egy módon lehet hozzá viszonyulni. Egészen más, amikor személyes bátorságot igényel és az egyenjogúságért való küzdelem része – mint a múltban vagy fundamentalista teokráciákban –, vagy, mondjuk, napjaink nyugati társadalmaiban, azoknak is a tetején, amikor semmiféle merészséget nem igényel a szexuális orientáció megvallása, csak adott esetben másként már nem tudja magára fölhívni a figyelmet valaki, akinek más produktuma nincs. Utóbbit miért ne gúnyolhatná bárki, akinek ehhez kedve van, vagy éppen a sajtót, amelyet semmi más nem érdekel."

S akkor térjünk is vissza Kövér László esetére – Kövér László esete a nemzetközi hálózatokkal, figyelem! Feln?tt-tartalom következik!

Szóval még el sem hangzott az utolsó mondat a házelnök szájából, amikor a román sajtó (vasárnap!) már négy cikket megjelentetett a témában, és nagyon fel voltak háborodva Kövér beszédét?l.

S tudjátok mi a casus belli? Mutatom: „A magyar házelnök vitatható tusnádi üzenete: »Európa legyen az európaiaké«".
(https://evz.ro/seful-parlamentului-maghiar-mesaj-controversat-de-la-tusnad-europa-sa-ramana-a-europenilor.html)

Tényleg rémes.

Persze, persze, volt hajdan egy Monroe-elv, de az még 1823-ban játszott, mármint, hogy „Amerika az amerikaiaké", ma már ez legalább olyan b?n, mint elítélni a pedo- és nekrofiliát, vagy undorodni a pasijait kutyajelmezben pórázon sétáltató amerikai tótumfaktum b...zitól.

Szóval, hogy tiszta legyen: a nemzetközi hálózatok „m?velt nyugati" hétvégi ügyeletesei összerándultak, mint kocsonyás közeg, és leszóltak tartótisztjeiken keresztül a román sajtó illetékeseinek, hogy ezt a skandalumot nem hagyhatják szó nélkül. Még hogy Európa az európaiaké – hát hova vezetne ez?

Leszólni pedig azért kellett a tartótiszteken keresztül, mert a románok – mint Közép- és Kelet-Európa népei úgy általában – még nem teljesen hülyék, még nem lótuszev?k, még nem üzentek hadat a normalitásnak, hagyományaiknak, Európának, a családnak, az életnek és önmaguknak, ezért aztán szólni kell nekik. Hát szólva lett.

A házelnök úrnak pedig ugyanazt tudjuk üzenni, mint Casillasnak és Puyolnak, s mint önmagunknak: A bíró egy szemétláda, akit kilóra megvettek, az ellenfél alattomos és aljas és lerúg a pályán, de mindebb?l csak annyi következik, hogy még keményebbnek kell lenni.

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló